

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyň: **a) A. P. b) Ing. R. H., c) K. Z.**, všechny zastoupeny JUDr. Miroslavem Muchnou, advokátem se sídlem Vídeňská 181, Klatovy, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro Plzeňský kraj**, se sídlem Radobyčická 2465/12, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 5. 2014, č. j. 30 A 5/2012 - 147,

t a k t o :

Věc **se postupuje** rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) domáhají u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 5. 2014, č. j. 30 A 5/2012 - 147 (dále jen „napadené usnesení“), a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) napadeným usnesením odmítl žalobu, kterou se stěžovatelky domáhaly ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřovaly v neprovedení zápisu změny vlastnického práva záznamem a ve vrácení listin, které měly být podkladem k provedení záznamu.

Krajský soud při svém rozhodování dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně, po uplynutí objektivní dvouleté lhůty k jejímu podání. Rozhodnutími Okresního úřadu v Klatovech – pozemkového úřadu ze dne 3. 11. 1995, resp. 6. 11. 1995, č.j. PÚ 5604/95 D, resp. č.j. PÚ 5604/95 B, došlo k vydání v těchto rozhodnutích specifikovaných pozemků žalobkyním, případně jejich právním předchůdcům. Po vydání těchto rozhodnutí došlo k pochybnostem stran specifikace rozsahu vydaných pozemků. Proto byl zpracován Geometrický plán pro rozdělení pozemku č. 210/1107/2007 a vydána listina Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Klatovy, ze dne 23. 4. 2003, č.j. PÚ 5604/92, označená jako „*Upřesnění rozhodnutí vydaných Pozemkovým úřadem v Klatovech v roce 1995 pod č.j. PÚ 5604/92 A – D*“. Podstatou tvrzení stěžovatelek bylo to, že jim na základě těchto listin (a usnesení soudů v dědických věcech) svědčí vlastnické právo k většímu počtu pozemků, než k jakému je opravňují zápisy v katastru nemovitostí. Podle

krajského soudu došlo k ukončení řízení stran vlastnických práv založených rozhodnutími ze dne 3. 11. 1995 a 6. 11. 1995, upřesněných listinou Ministerstva zemědělství ze dne 23. 4. 2003, ke dni 12. 5. 2003. Od tohoto data počala plynout objektivní lhůta pro podání žaloby, protože k tomuto datu mohlo dojít k případnému nezákonnému zásahu majícímu podobu nezapsání vlastnického práva v rozsahu, v jakém jej stěžovatelky následně požadovaly zapsat v roce 2011. Zákonná objektivní lhůta tak uplynula 12. 5. 2005.

Při předběžném hodnocení zákonnosti napadeného usnesení krajského soudu sedmý senát Nejvyššího správního soudu zjistil, že v judikatuře zdejšího soudu existují názorové rozpory v otázce běhu lhůt pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (dle ust. § 84 odst. 1 s. ř. s.), spočívajícím v neprovedení zápisu práv do katastru nemovitostí záznamem.

Sedmý senát ve svém rozsudku ze dne 28. 4. 2011, č. j. 7 Aps 2/2011 - 53, dospěl k závěru, že subjektivní lhůta pro podání žaloby počala běžet doručením sdělení katastrálního úřadu o tom, že provedení zápisu do katastru nemovitostí záznamem není možné. Lhůta tedy počala běžet 12. 1. 2010 a uplynula 12. 3. 2010, tj. před podáním žaloby. Sedmý senát zároveň poznamenal, že tímto není definitivně znemožněno bránit se proti postupu katastrálního úřadu. Žalobce může podat nový „návrh“ na provedení zápisu do katastru nemovitostí záznamem a po obdržení nového sdělení katastrálního úřadu mu poběží nová lhůta pro podání žaloby. Sedmý senát tedy fakticky dovodil, že každé další odmítnutí provedení zápisu je samostatným nezákonným zásahem. Východiskem byla skutečnost, že každý takovýto nový zásah může spočívat na jiných rozhodných skutečnostech.

První senát naopak v rozsudku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 1 Aps 2/2013 - 24, dospěl k závěru, že rozhodující pro běh lhůt pro podání žaloby v podobném případě bylo první sdělení katastrálního úřadu, z něhož se žalobkyně dozvěděla o neprovedení zápisu do katastru nemovitostí formou záznamu. Podle prvního senátu neměla na běh lhůt pro podání žaloby vliv skutečnost, že žalobkyně podala nový návrh, jímž se domáhala provedení zápisu do katastru nemovitostí záznamem a kterému katastrální úřad přípisem nevyhověl. První senát proto dospěl k závěru, že před podáním žaloby uplynula subjektivní i objektivní lhůta pro její podání.

Rozsudky sedmého a prvního senátu jsou tedy ve vzájemném rozporu.

Vedle toho má sedmý senát za to, že oba rozsudky jsou v rozporu s rozsudkem šestého senátu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013 - 51. Ačkoliv šestý senát nerozhodoval přímo o nezákonném zásahu spočívajícím v neprovedení zápisu do katastru nemovitostí záznamem, dospěl k obecnému závěru, že subjektivní ani objektivní lhůta pro podání žaloby nemůže uplynout, dokud tento zásah trvá.

Právě v případě zásahu spočívajícího v neprovedení zápisu do katastru nemovitostí záznamem by se mělo jednat o trvajících zásah, jak jej měl na mysli šestý senát. V tomto směru lze poukázat také na rozsudek osmého senátu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 8 Aps 8/2012 - 28, který mezi ony trvajících zásahy zařadil právě zásahy způsobené nečinností správního orgánu.

Kromě toho má sedmý senát za to, že rozsudek šestého senátu je v rozporu s judikaturou týkající se běhu lhůt pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v zahájení a provádění daňové kontroly. Rozšířený senát ve svém usnesení ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, považoval zahájení a provádění daňové kontroly jako celek za jediný nezákonný zásah. Dospěl přitom k závěru, že objektivní lhůta počíná běžet okamžikem oznámení o provedení daňové kontroly, sdělení o jejím obsahu, popř. okamžikem faktického zahájení a vymezení kontroly. Počátek běhu subjektivní lhůty pak odvodil od vědomosti o vyřízení námitek proti postupu pracovníka správce daně. Z usnesení rozšířeného senátu neplyne, že by trvání daňové kontroly mělo mít vliv na běh těchto lhůt. Proto také například devátý senát v rozsudku ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 Aps 3/2012 - 26, shledal žalobu směřující proti nezákonnému zásahu spočívajícímu v provádění daňové kontroly opožděnou, aniž by se zabýval otázkou trvání zásahu v době podání žaloby. Je-li však provádění daňové kontroly považováno za jediný zásah, musí se zjevně jednat o zásah trvající, jak jej měl na mysli šestý senát.

Vzhledem k tomu, že je v judikatuře Nejvyššího správního soudu odlišně posuzována výše uvedená právní otázka, sedmý senát věc v souladu s ust. § 17 s. ř. s. postoupil rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, JUDr. Jana Brothánková, JUDr. Zdeněk Kühn, JUDr. Barbara Pořízková, Mgr. Aleš Roztočil, JUDr. Karel Šimka, JUDr. Jaroslav Vlašín. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení. V téže lhůtě mohou účastníci rovněž podat svá vyjádření k právním otázkám předkládaným rozšířenému senátu.

V Brně dne 15. ledna 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu